

[Povlsen.]

den paagældende Præst, som havde Vakancen, var frisindet og lukkede Kirkedøren op for Ryslinge Frimenighed og Pastor Rørdam. Men da saa Embedet i Gislev blev besat, kom der en Præst, som var noget ængstelig overfor dette at lukke Kirken op for Ryslinge Frimenighed ved Begravelser, og han stillede sig paa det Standpunkt, at han krævede visse Garantier for at gøre det. Han siger som Svar paa en Henvendelse om at faa Kirken overladt ved Begravelse, at han maa gaa ud fra, at der ikke kan eller vil fremkomme Forhold eller Ord, som er illoyale mod Sognemenigheden eller dens Trogrundlag. Heroverfor maatte Pastor Rørdam naturligvis sige, at han ikke kunde lade sig binde en saadan Mundkurv paa, han maatte have Lov at tale frit; under de Vilkaar kunde han ikke tage imod Brugen af Kirken. Den paagældende Præst fandt egentlig, at dette var rimeligt, og han overlod saa for denne ene Gangs Skyld Kirken til Rørdam og Frimenigheden, men han tog det Forbehold, at han fremtidig vilde søge Biskoppens og muligvis Ministeriets Afgørelse af Sagen. Han gik saa til Biskoppen, og Biskoppen støttede ham i hans Betænkkeligheder, hvorefter Gislev Kirke fremtidig blev lukket for Menigheden. Der indgik imidlertid en Skrivelse til Ministeriet for at æske Ministeriets Mening om hele dette Spørgsmaal om Brug af Kirken ved Begravelser. Det kunde interessere mig at høre den højtærede Kirkeministers Udtalelse om, hvorledes dette Spørgsmaal egentlig ligger, men givet er det under alle Omstændigheder, at man ikke kan opretholde en Tilstand som den, jeg her har skildret. Efter min Mening bør man gaa til at aabne Kirkerne for alle, der vedkender sig at høre til den kristelige Kirke.

Dette Forslag er fremkommet som et Forhandlingsgrundlag. Jeg synes, der er et Forhold her, som folkekirkeligt ikke kan opretholdes; vi maa have det ordnet, og derfor har jeg ment at maatte forelægge det foreliggende Lovforslag, men det er, som sagt, stillet som Forhandlingsgrundlag, og jeg haaber, at der gennem Forhandlinger maa kunne komme noget ud af det, som kan blive til Gavn og til Ære for den danske Folkekirke.

Kirkeministeren (Braum-Rasmussen):

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Povlsen) tog baade i den Tale, hvormed han forelagde Lovforslaget for nogen Tid siden, og i den, hvormed han nu begrundede det nærmere, sit Udgangspunkt i det Forhold

ovre i Ryslinge, som vil være ærede Medlemmer bekendt, og han gjorde det da først noget tvivlsomt — han har ogsaa, synes det efter tidligere faldne Udtalelser, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Tilslutning dertil —, om den Afgørelse, der foreligger fra Kirkeministeriet vedrørende dette Forhold, nemlig at Valgmenigheden i Ryslinge benytter Frimenighedens Kirkehus, alt-saa om den Fortolkning, som Kirkeministeriet dér har anlagt paa Lov om Valgmenigheder af 15. Maj 1903, var holdbar. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse Lov om Valgmenigheder af 15. Maj 1903, § 2, Stykke 2. Dér staar, at Betingelserne for, at man kan indgive Andragende om at danne Valgmenighed, er, at de Menne-sker, der ønsker det,

„enten have forskaffet sig en Kirke-bygning eller en Bedesal, der af Provstesyndet er befundet at være i synstorsvarlig Stand og at være forsynet med alt til Gudstjenestes Afholdelse og kirkelige Handlingers Udførelse fornødent.“, eller at man bruger Sognekirken — det er den anden Mulighed.

Jeg skal indrømme, at dér har man aabenbart ikke forudsat et saadant Tilfælde som det, der foreligger i Ryslinge; det er jo ogsaa af ganske ejendommelig Art indenfor dansk Kirkehistorie. Det tør nok siges, at det, der har udfoldet sig i Ryslinge, efter at Pastor Rørdam kom i Konfliktforhold til Dele af den oprindelige Valgmenighed, er et nogenlunde enestaaende Tilfælde, det, at der paa een Gang er flere Menigheder paa det Sted. Man har ikke forudsat noget saadant, men det kan dog ikke nægtes, at den Bestemmelse, som Loven indeholder vedrørende Krav til en Valgmenighed, kun gaar ud paa, at de har et sømmeligt Lokale, og Loven har lagt udtrykkelig Vægt paa, at dette Lokale er af den Art, at der er alt, hvad der behøves til en Gudstjenestes Afholdelse, og at Lokalalet kan godkendes af et Provstesyndet. De Bestemmelser synes mig nærmest at vise i Retning af det rent ydre: at den er i synstorsvarlig Stand, at der er alt til en Gudstjenestes Afholdelse fornødent. Det forekommer mig, at Loven ikke paa nogen Maade har givet Antydning af, af hvilken Art det Liv, der i øvrigt leves indenfor det Kirkehus' Rammer, bør være. Den har ikke anlagt et, om jeg saa maa sige, dogmatisk Syn paa dette Forhold, men et rent udvortes og praktisk, og i hvert Tilfælde maa Kirkeministeriet mene, at der ikke er nogen virkelig skellig Grund til at modsætte sig det Forhold, om hvilket den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtryk-